

Harap-Alb

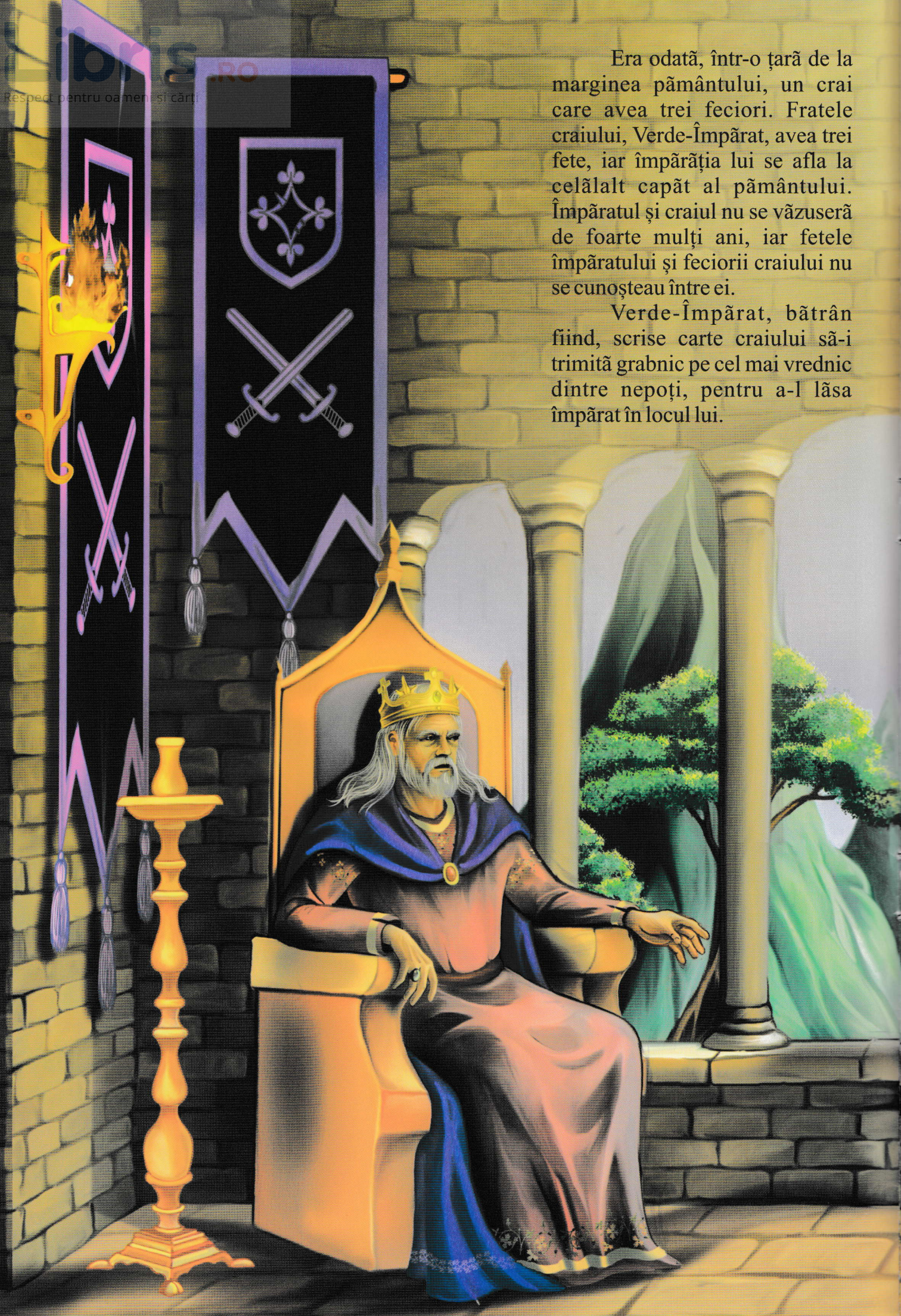
Adaptare după
ION CREANGĂ

Ilustrații de Dana Popescu

Era odată, într-o țară de la marginea pământului, un crai care avea trei feciori. Fratele craiului, Verde-Împărat, avea trei fete, iar împărăția lui se afla la celălalt capăt al pământului. Împăratul și craiul nu se văzuseră de foarte mulți ani, iar fetele împăratului și feciorii craiului nu se cunoșteau între ei.

Verde-Împărat, bătrân fiind, scrisese craiului să-i trimită grabnic pe cel mai vrednic dintre nepoți, pentru a-l lăsa împărat în locul lui.

Craiul își chemă la el feciorii și le zise:

– Care dintre voi se simte destoinic a împărăți peste o țară ca aceea, are binecuvântarea mea de a merge să îndeplinească voința moșului nostru.

– Tată, eu cred că mie mi se cuvine această cinste, pentru că sunt cel mai mare, spuse feciorul cel mare.

– Bine, dragul tatei, mergi cu bine.

Ia feciorul cele trebuitoare, sărută mâna tătâne-său și pornește spre împărăție. Craiul, vrând să-i încerce vitejia, se îmbracă într-o piele de urs, încălecă pe cal, o luă pe altă cale și se băgă sub un pod, de unde ieși înaintea feciorului, mormăind de mama focului. Neputând să mai țină în frâu calul speriat, fiul cel mare al craiului se întoarse rușinat acasă.

– Se vede lucru că nici tu nu ești de împărăție, nici împărăția de tine! zise craiul.

– Tată, zise atunci feciorul mijlociu, mă duc eu!

– Ai toată voia de la mine, fătul meu! Cearcă și vezi cum ți-o sluji norocul.

Își luă feciorul cele de trebuință și porni. Când ajunse la pod, iaca și ursul: mor! mor! mor! Calul începu a sări în două picioare, a necheza și a forăi pe nări. Feciorul mijlociu se lăsă și el de împărăție și se întoarse rușinat acasă.

